

Τη συναίνεση είχε την ευκαιρία να εξασφαλίσει μια νέα κυβέρνηση, ευνοημένη από τη συγκυρία που της πρόσφερε μια αντιπολίτευση σε διαδικασία ανανέωσης

Μια ευκαιρία χαμένη

Το πράγμα αρχίζει να γίνεται τρομερά μονότονο. Όταν, παραμονή της 4-ναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων, δύο πρωταθλητές μας εμπλέκονται σε ένα σκάνδαλο ντόπιγκ και η επικοινωνιακή διαχείριση της κρίσης βουλιάζει στον πανικό, η κυβέρνηση μεταθέτει τη συζήτηση στο παρελθόν: φταίει το «σύστημα ΠΑΣΟΚ»

και οι ανατολικο-γερμανικές του μέθοδοι κατασκευής πρωταθλητών του σωλήνα και του χιμείου.

Όταν χάνεται ένα στρατιωτικό ελικόπτερο, και όλο το κυβερνητικό σύστημα συλλαμβάνεται κοιμώμενο, του Πρωθυπουργού συμπεριλαμβανομένου, η ευθύνη ταξιδεύει και

νας φάκελος με σκάνδαλα από το συρτάρι του υπουργού Αμύνης και η προσοχή όλων μας εκτρέπεται στην αρένα του Κολοσσαίου, με άρτο, θεάματα και εξεταστικές επιτροπές.

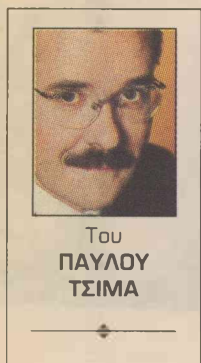
Η πολιτική ζωή έχει έντονο το άρωμα του *deja vu*. Ο δημόσιος λόγος, από την επομένη των εκλογών κι ως τώρα, επτά μήνες αργότερα, παρελθοντολογεί, αντί να συντάσσεται σε χρόνο

κερδίζει χρόνο, είτε πάμε για νέες εκλογές την άνοιξη.

Το σκέρτονται, αλήθεια; Το σχεδιάζουν; Το δοκιμάζουν; Το προετοιμάζουν, ακονίζοντας την ίδια πάντα πθηκή ρομφαία κατά της παρελθούσης διαφθοράς; Υπολογίζουν πράγματι ότι μια τρίτη εκλογική ήττα σε λιγότερο από ένα χρόνο θα εξουθενώσει και θα βυθίσει σε διαλυτικό εμφύλιο σπαραγμό τους Πασόκους, ώστε να αναδιαταχθεί ο πολιτικός χάρτης με μια αντιπολίτευση στα μέτρα τους;

Δεν είμαι σίγουρος ότι θα ήταν φρόνιμο για μια κυβέρνηση που εξελέγη πρόσφατα, με τόσο άνετη πλειοψηφία, να ξανασύρει αναίτια στις κάλπες ένα πολύ απρόθυμο εκλογικό σώμα. Αυτά τα κόλπα έχουν το τίμημά τους, και δεν είμαι βέβαιος ότι τα όποια κέρδη θα το ισοφαρίσουν.

Αλλά αυτό είναι δικός τους λογαριασμός και κανέναν δεν ενδιαφέρει, πέραν των ιδίων. Αυτό που ενδιαφέρει εμάς τους υπολοίπους, είναι ότι η χώρα χάνει έτσι μια σπουδαία ευκαιρία. Την ευκαιρία να γυρίσει σελίδα, να αλλάξει τα δημόσια ήθη της και να απαλλαγεί από το αντιπαραγωγικό και παλιομοδίτικο στυλ κομματικού ανταγωνισμού που την αιχμαλωτίζει. Την ευκαιρία να λύσει προβλήματα που ακυρώνουν τον εκσυγχρονισμό της – από την Παιδεία ως την αναποτελεσματικότητα του Δημοσίου κι από εκεί στη διαφανή, δημοκρατική ρύθμιση του μιντιακού τοπίου, για να πάρουμε μόνον θέματα που ήρθαν τις τελευταίες ημέρες στην επικαιρότητα – και που η λύση τους απαιτεί ένα μίνιμουμ πολιτικής συναίνεσης. Τη συναίνεση αυτή είχε την ευκαιρία να εξασφαλίσει μια νέα, φρέσκια κυβέρνηση, που ήρθε στην εξουσία απαλλαγμένη, θα περίμενε κανείς, από τις παλιές αμαρτίες της παράταξής της, ευνοημένη από τη συγκυρία που της πρόσφερε μια αντιπολίτευση σε διαδικασία ανανέωσης η ίδια, με άνετο χρονικό ορίζοντα μπροστά της. Αλλά εκείνη προτιμά να κλωτσώσει την μπάλα άουτ.

Του
ΠΑΥΛΟΥ
ΤΣΙΜΑ

Στο επίκεντρο του κριτικού λόγου δεν τίθεται το έργο της νέας κυβέρνησης, αλλά τα πεπραγμένα των προκατόχων της, τα οποία έχουν ήδη κριθεί στις εκλογές και επισφραγιστεί με μια εκλογική ήττα

πάλι πίσω στον χρόνο: φταίνε οι στρατιωτικές προμήθειες που οι διεφθαρμένες προηγούμενες κυβερνήσεις έκαναν.

Και ούτω καθ' εξής: Όταν σκοτώνονται παιδιά στην Εθνική, φταίνε οι διεφθαρμένοι υπουργοί του παρελθόντος που δεν συνέζευξαν τον Μαλιακό, τον οποίο όμως ούτως ή άλλως δεν θα ζεύσουμε. Όταν υπουργός συλλαμβάνεται να παρεμβαίνει προσωπικά για την τακτοποίηση της μετεγγραφής του γιου του, ανασύρεται προς συμψηφισμό μια παλαιά μετεγγραφή κόρης στελέχους του ΠΑΣΟΚ. Όταν μένουν αδιόριστοι οι συμβασιούχοι του Δημοσίου, παρά τους περί του αντιθέτου προεκλογικούς όρκους στο παρεκκλήσι του Αυτιά, φταίνε οι προηγούμενοι που έδιναν ψεύτικα νούμερα για την οικονομία στους ελεγκτές της Ένωσης. Κι όταν έρχεται η ώρα του προϋπολογισμού, στις λιτές γραμμές του οποίου δεν είναι δυνατόν να καθρεφτιστούν οι γαλαντόμες προεκλογικές υποσχέσεις, τότε ανασύρεται εγκαίρως έ-

μέλλοντα. Στο επίκεντρο του κριτικού λόγου δεν τίθεται το έργο, ή έστω οι εξαγγελίες, της νέας κυβέρνησης, αλλά τα πεπραγμένα των προκατόχων της, τα οποία έχουν ήδη κριθεί στις εκλογές και επισφραγιστεί με μια εκλογική ήττα. Και τα τηλεοπτικά παράθυρα έχουν κάτι από το γνώριμο χρώμα, το καβγατζήδικο. Το προεκλογικό.

Αλλά τα παράθυρα μόνον; Δεν ξέρω τι εισηγήσεις έχει στα χέρια του ο Πρωθυπουργός, δεν ξέρω τι λένε οι δημοσκοπήσεις που παραγγέλνει, δεν ξέρω τι σχέδια έχει κατά νου. Μπορώ, όμως, εύκολα, όπως όλοι μας, να διακρίνω το αυτονόητο: Όταν επτά μήνες μετά τις εκλογές η κυβέρνηση επιδιώκει τόσο συστηματικά να είναι θέμα συζήτησης όχι η ίδια, μα η προκατόχός της, τότε ένα από τα δύο συμβαίνει: είτε η κυβέρνηση δεν έχει τίποτε να πει, κυβερνά έτσι χωρίς πρόγραμμα, και απλώς